

ledes at de ikke ere i Uoverensstemmelse med hinanden med Hensyn til de Forhold, der medløre, at en Arbejder faar Erstatning.

Der er et andet Spørgsmaal, som har været rejst adskillige Gange, navnlig tror jeg fra Arbejdernes, fra Socialdemokraternes, Side, nemlig dette, at Arbejdere ved Losning og Ladning af Skibe i meget stor Udstrækning ikke ere forsikrede, fordi de paagældende Arbejdsgivere ikke drive denne Virksomhed som Erhverv og som Følge deraf ikke kunne falde ind under Loven af 1898. Jeg mener, vi bør have en samlet Overvejelse af alle disse Ulykkesforsikringslove, eventuelt samle dem til en Lov, og da vil ogsaa den tvungne Forsikringspligt være et af de Spørgsmaal, som bør afgøres. Det er jo i Virkeligheden kun meget faa Tilfælde, hvor de paagældende ikke have faaet deres Erstatning udbetalt. I de 11 Aar, Loven har virket, har der kun været 25 Tilfælde. Af disse 25 Tilfælde have enkelte endda faaet det fulde Beløb, omend ikke det paagældende Aar saa Aaret efter ved Udpantning. Andre have faaet en Kvotadel deraf, naar det paagældende Bo var blevet gjort op; men en Del har ganske vist ikke faaet det, de havde Krav paa at faa.

Med Hensyn til, hvad der fra forskellige Sider er talt om Valgkredslov og Valgretsspørgsmaal, henholder jeg mig selvfølgelig til, hvad den højtærede Konseilspræsident har udtalt. Foranlediget ved en Forespørgsel fra det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Halsted) om dette Spørgsmaal, skal jeg udtale, at hvad angaar Søfolks Adgang til at stemme, kunde dette Forhold ganske vist indarbejdes i det Lovforslag, som i Fjor blev vedtaget her i Tinget vedrørende Valgkredse og Valgret. Men jeg anser det for rigtigere at tage dette Spørgsmaal op paa en særlig Lov og haaber inden ret længe at kunne forelægge for det høje Tinget Lovforslag i den omtalte Retning.

Med disse Bemærkninger tror jeg at have omtalt, hvad der er givet mig Anledning til, og jeg skal derfor slutte.

Ministeren for offentlige Arbejder *Thomās Larsen*): De mange Henvendelser, der ere rettede til Ministeren for offentlige Arbejder, og som i væsentlig Grad have drejet sig om Budgettet, give mig Anledning til at begynde med at fremsætte nogle mere almindelige Bemærkninger.

Det kan selvfølgelig ikke være anderledes, end at Budgettet for Trafikvæsenet og for Ministeriet for offentlige Arbejder

ogsaa er præget i meget høj Grad af de øjeblikkelige finansielle Forhold. Det vilde jo være urimeligt at tænke sig, at dette ikke skulde være Tilfældet. Det siger sig selv, at det er ikke nogen ublandet Forøjelse for en Minister med et saa omfangsrigt Budget som Trafikministeriet, Ministeriet for offentlige Arbejder, at maatte stille sig tilbageholdende for ikke at sige afvisende overfor mange Krav, som i og for sig maatte siges at være berettigede. Der er jo adskillige af de Krav, som jeg har maattet være tilbageholdende overfor, som godt kunne siges at være berettigede. Men ikke desto mindre har det været nødvendigt at indskrænke Nybevillingerne paa Finansloven saa stærkt som muligt og udsætte dem, til vi kunne vente at naa en bedre finansiell Balance. Der er mange af den Slags Nybevillinger, som uden nogen større Skade kunne vente endnu i nogen Tid. For de Bevillinger, som angaa Trafikvæsenet, er det jo saa meget mere nødvendigt, som der under Forhandlingerne her er fremført meget stærke Anker over, at Trafikvæsenet ikke bærer sig, ikke giver større Renter, end Tilfældet er. Disse Anker anser jeg for saa vidt for at være berettigede og er enig i den Betragtning, at vore Statsbaner maa afgive en rimelig Rente gennem Driften. Ligesom adskillige ærede Medlemmer, som have berørt dette Spørgsmaal, har jeg den Opfattelse, at det er et ganske urimeligt Forhold, at de, som ikke rejse, eller som ikke rejse synderligt paa vore Jernbaner, igennem Skatterne maa bære en saa stor Part af Driftsudgifterne, som Tilfældet er. Det maa dog i denne Forbindelse erindres, at det aarlige Driftsresultat, som Statsbanerne udvise, skyldes ikke dette, at der er en stor Nedgang i Statsbanernes Indtægter, det er der nemlig ikke — Indtægterne og Udgifterne have lige siden Finansaaret 1902 holdt nogenlunde Skridt med hinanden —. Udgifterne have dog været noget større i de seneste Aar, og de have altsaa bidraget til, at Underskuddet er blevet saa stort, som det er.

Jeg skal nu fremsætte nogle ganske faa Tal, som forekomme mig at kaste noget Lys over Stillingen, saaledes som den har været i de forløbne Aar. Det er blevet fremholdt adskillige Gange af mange ærede Medlemmer, at Statsbanernes Anlægskapital i 1910 er anslaaet til ca. 250 Mill. Kr., og at det Overskud, som Statsbanerne give, er 2,098,000 Kr. Det er rigtigt, naar det er blevet fremholdt, at Anlægskapitalen kun giver en Rente af godt og vel 1 pCt.